

Ved

Johannes M. Schmidt's

bisættelse

Tirsdag, den 4 april 2017

I østen stiger solen op

© Det Kgl. Vajsenhus' Forlag

Mel.: C.E.F. Weyse 1837

1

I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

2

Den kommer fra den favre kyst,
hvor Paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

3

Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød.

4

Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.

5

Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.

6

Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Betlehem.

7

Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis!

Den signede dag med fryd vi ser

© Det Kgl. Vajsenhus' Forlag

Mel.: C.E.F. Weyse 1826

1

Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme;
den lyse på himlen mer og mer,
os alle til lyst og fromme!
Det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!

2

Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som Jordens bold
skal lysne udi og gløde.

3

Om levende blev hvert træ i skov,
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge;
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.

4

Thi takke vi Gud, vor Fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde;
den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!

5

Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
Hver time til Herrens velbehag
som bække i eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!

6

Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
de blegnede kinder gløde.

7

Så rejse vi til vort fædreland,
dér ligger ej dag i dvale,
dér stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale;
så frydelig dér til evig tid
med venner i lys vi tale.

Nordisk dagvise 14. årh. Dansk 1569.

N.F.S. Grundtvig 1826 og 1846.

Jf. nr. 734 og 353.

50

Under dine vingers skygge

© Det Kgl. Vajsenhus' Forlag

Mel.: J.P.E. Hartmann 1860

1

Under dine vingers skygge,
Herre, lad mig bo og bygge,
til du vil hjemkalde mig,
til mit øje træt sig lukker,
til i dødens stund jeg sukker:
Herre, tag min ånd til dig!

2

Under dine vingers skygge,
dér, kun dér er livets lykke,
Åndens barnehjem på jord,
hvor, hvad vi af Paradiset
har ved Adams fald forliset,
atter spirer frem og gror.

3

Under dine vingers skygge
som i barndomshjemmet trygge
vandrer vi trods storm og slud;
fries vi end ej for fare,
dog fra mørkets magt og snare
du bevarer os, vor Gud.

4

Under dine vingers skygge
lad kun korsets byrde trykke,
klage lyde på vor gang!
Fader! dine visdomshænder
kors til sejrens palme vender,
klageråb til jubelsang.

5

Under dine vingers skygge
lad mig hjertets tempel smykke
med min tro, min kærlighed,
lys og renhed, kraft og varme,
at til sidst i dine arme
jeg må slumre ind i fred!

H.A. Timm 1852.